

BONDĂREL ȘI TIMPUL

BRITTA SABBAG
MAITE KELLY
JOËLLE TOURLONIAS

TRADUCERE DIN LIMBA GERMANĂ DE MARA WAGNER

CORINT BOOKS

În vechea sală de așteptare a gării e mare forfotă bondărească. Micul Bondărel, alături de părinții săi, așteaptă sosirea bunicii Bondărescu.
— Mai durează mult? întrebă micul Bondărel nerăbdător.

— Același lucru m-ai întrebat și acum două minute, oftează tata Bondărescu.

— Nu mai e mult, intervine și mama, cu blândețe.
Ajunge în curând!

— Dar când este în curând? întrebă micul Bondărel.

Timpul pur și simplu stă pe loc!

— Atențiune, atențiune! se-aude un glas în difuzorul gării. Trenul Haihui are din nou întârziere.

Bondărel nu mai are deloc răbdare.

Carlos, gândacul controlor, își lustruiește fluierul.

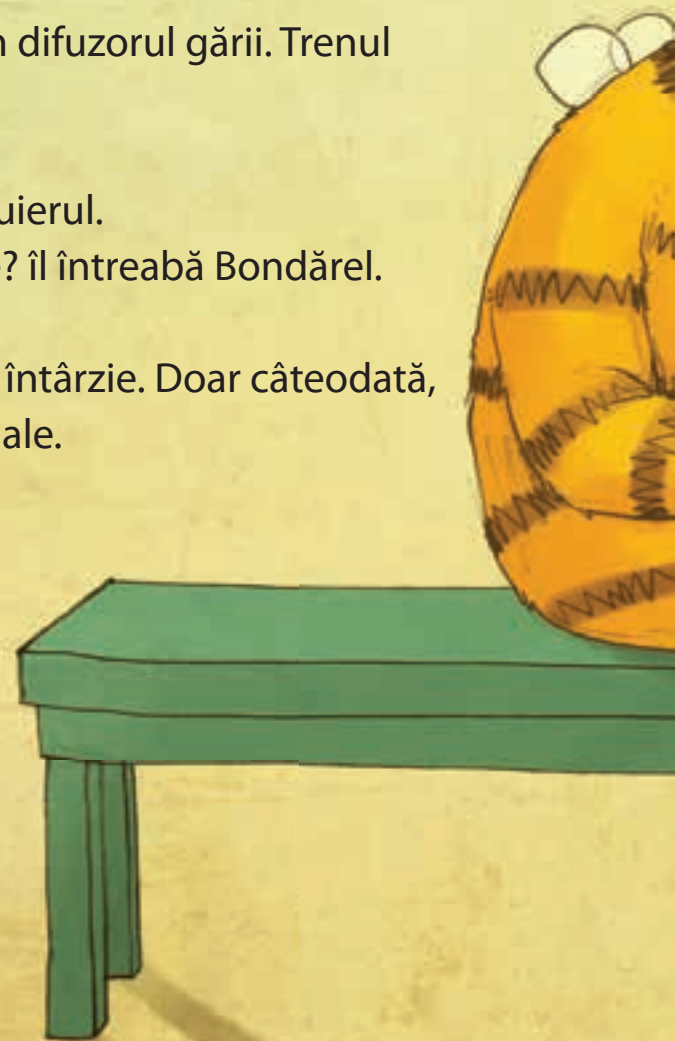
— Trenul ăsta nu poate să vină mai repede? îl întreabă Bondărel.

Carlos scutură din cap.

— Asta-i treaba cu trenurile Haihui, mereu întârzie. Doar câteodată, însă foarte rar, li se mai întâmplă să fie punctuale.

Micul Bondărel se întreabă:

De ce mi se pare așteptarea asta atât de lungă?

— Asta-i valiza mea!

— Ba nu, e a mea!

Albинуța Bâz și viespea Viorela se ceartă în fața căruțului pentru bagaje.

— Luați-l, vă rog, și pe al meu, spune Albina Bia către Cornel, gândacul cărăuș.

— Încet și cu răbdare, răspunde Cornel. Dacă ne păstrăm calmul, avem timp să le facem pe toate așa cum trebuie.

Lui Bondărel nu-i vine să creadă cât este de lung șirul de valize.

— Uauuu, câte valize! spune el.

— Dacă privești tot șirul, spune Cornel cărașul, ți se pare îngrozitor de lung. Dar eu mă uit la fiecare valiză în parte și timpul trece mult mai repede.

Bondărel zâmbește.

Poate că timpul trece la fel de repede și atunci când înfuleci biscuiții cu miere unul după altul.

BONDĂREL
ȘI BUCURIILE
IERNII

BRITTA SABBAG
MAITE KELLY
JOËLLE TOURLONIAS

TRADUCERE DIN GERMANĂ DE MARA WAGNER

CORINT BOOKS

— Trezirea, strigă Bondărel, trăgând pătura cu care erau înveliți mama și tata Bondărescu.

Cei doi continuă să sforăie.

— Haideți, treziți-vă odată! insistă Bondărel. E Crăciunul!

— Crăciunul? întreabă tata căscând. Te-ai trezit cu noaptea-n cap!

Bondărel însă țopăie fericit în pat și sare între părinții săi.

— Dar azi sărbătorim, în sfârșit, Crăciunul!

— Asta va fi abia diseară, oftează mama Bondărescu somnoroasă. Mai lasă-ne să dormim un pic, bine?

— Bine, spune Bondărel. Atunci mă duc să văd dacă s-a trezit Omiduță.

Omiduță zburătăcește emoționat în jurul casei sale din frunze.

— Bună, Bondărel! strigă el vesel. Azi sărbătorim, în sfârșit, Crăciunul. Ești la fel de nerăbdător ca mine?

Bondărel dă din cap aprobator.

— Oare ce cadouri vom primi? întreabă Omiduță.

— Oare ce bunătați o să mâncăm? se aude și Bondărel.

— Și oare cum va arăta pomul de Crăciun? continuă Omiduță.

Fina Puricel, care se apropiase tiptil de ei, țopăie și ea în jurul lui Bondărel și al lui Omiduță.

— Cadouri, cadouri, pom de iarnă, mâncare delicioasă, când începem?

— Mai e atât de mult până diseară, suspină Bondărel. Ce să facem până atunci?

— Împreună avem numai idei bune, răspunde Omiduță plin de încredere.

— Asta așa este, aprobă Bondărel și rânjește cu gura până la urechi. Ia, hai să facem un om de zăpadă uriaaaaș!

Ce om de zăpadă grozav au făcut! Bondărel, Fina Puricel și Omiduță se simt cam obosiți, dar sunt tare mândri.

— Eu trebuie să plec acasă, spune Omiduță și face semn cu mâna. Ne vedem diseară, la marea petrecere!

Apoi pleacă și Bondărel. Își propune să-și viziteze toți vecinii până ajunge acasă. În felul ăsta trece și timpul și vine seara mai repede!